

[...] Τα «Επίγεια Πορτρέτα», είναι η τελευταία ενότητα του καλλιτέχνη, απότοκος εμφανούς περισυλλογής. Εμφανούς γιατί είναι έκδηλη η πρόθεση του να απελευθερωθεί από τις αναζητήσεις επάνω στην ύλη, τη δομή, το διάλογο με την επικαιρότητα, να προσπαθήσει να ανασύρει από μέσα του τη σχέση με την εποχή του και τις καλλιτεχνικές της ζυμώσεις. Απαλλαγμένος επίσης από την «υποχρέωση» να αποκτήσει τη θέση του, αυτό το έχει κατακτήσει από χρόνια, στην ελληνική εικαστική σκηνή, ο Λασηθιωτάκης στρέφεται στο αιώνιο θέμα της ζωγραφικής: την ανθρωπινή φιγούρα. Η ανθρωπινή φιγούρα που έχει εισβάλει για τα καλά στην εικονογραφία του, δεν είναι απλά το θέμα αλλά είναι ταυτόχρονα το πεδίο ελκυστικών μορφοπλαστικών και θεωρητικών αναζητήσεων και προβληματισμών. Και όχι εικαστικών πειραμάτων. Είναι πλέον πολύ ώριμος, γνωρίζει εξαιρετικά το αλφαβητάριο των τεχνικών και τη σύνταξη των εννοιών οε ότι αποφασίζει να κάνει. Τα Επίγεια Πορτρέτα είναι ζωγραφική σε ζοφερούς καιρούς, για να θυμηθούμε την Χάννα Άρεντ. Για αυτό ίσως ο καλλιτέχνης στρέφεται στη φωτογραφία, ένα μέσο που έχει νικήσει το θάνατο, όχι Βεβαια αυτού καθαυτού την ίδια τη φωτογραφία, αλλά την τελετουργία της. Το «θέμα» στήνεται μπροστά στο φακό, διορθώνεται από τον φωτογράφο, έχει ήδη επιλεγεί το περιβάλλον, η έκφραση, η πόζα, οι συνθήκες φωτός και απελευθερώνεται ο φωτοφράκτης. Κάπως έτσι, εξ άλλου αυτό αντέγραψε η φωτογραφία, λειτουργεί και ο ζωγράφος. Μόνο που ο δεύτερος έχει την ελευθερία να πειράξει το αντικείμενο του, να παρέμβει στο φόντο, το φως, ακόμα και την πόζα. Στην εποχή μας η τεχνολογία διευκολύνει ακόμα περισσότερο τα πράγματα, αφού ο καλλιτέχνης μπορεί να παρέμβει εκ των υστέρων όσο θέλει και με όποιο τρόπο θέλει στο φωτογραφικό αποτέλεσμα. [...]